

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In Qua Tractatur De Impedimentis Matrimonii, Usu Et Divortio

Bosco, Jean a

Lovanii, 1685

Concl. VI. Sponte contrahens cum impedimento dirimente ordinariè
committit plura peccata; posset unicum, & coactus metu nullum
committere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73448)

mixta laicorum & Clericorum.

tum dirimens de novo instituere, aut institutum tollere, Non satis se explicat, neque alij Auctores, quos ipse sequitur. Dico ego: illam consuetudinem sufficere, quæ frequentatur à laicis in Matrimonij contrahendis, Clericis reputantibus Matrimonium, sic contractum, esse validum aut invalidum.

Ceterum an de facto consuetudo impedimentum Ecclesiastica abrogaverit apud Hæreticos, quia non observant ex mera malitia, & in contemptum Ecclesiæ, suo loco discutiemus, ubi de impedimento disparis cultus.

224. *Quale sit peccatum inire Matr. cum impedimento dirimente.*

Impresentiarium autem quæritur, quale & quotuplex peccatum sit, Matrimonium inire cum impedimento dirimente. Resolutio patebit ex sequenti Conclusionem, quæ talis est:

CONCLUSIO VI.

Sponste contrahens cum impedimento dirimente, ordinariè committit plura peccata; possit unicum, & coactus metu, nullum committere.

225. *Peccat mortaliter, qui contrahit cum impedimento dirimente.*

HÆc Conclusio tres habet partes, sigillatim hic explicandæ. Prima autem pars ait: eum, qui spontaneè seu voluntariè contrahit eum impedimento dirimente tam juris naturalis aut Divini, quam juris Ecclesiastici, ordinariè committere plura peccata. Quod committat unum peccatum mortale, ab omnibus admittitur; quippe contravenit vel præcepto juris naturalis aut Divini, vel certè præcepto Ecclesiæ, si est impedimentum juris Ecclesiastici, idque in re maximi momenti. An autem idem dicendum sit, si solum adsit impedimentum impediens, videbimus sectione sequenti.

226. *Objectio.*

Sed dicit aliquis; sicut lex potest prohibere aliquem actum, absque eo, quod ipsum irritet; ita quoque potest eum irritare, & non prohibere; unde licitum est ex causa aliqua facere testamentum, vel donationem inter vivos, ipso jure irritam, juxta communem sententiam DD.

Jure natura non est illicitum facere testamentum irritum.

Si quidem testamentum invalidum, ex jure nature non habet specialem indecentiam aut inhonestatem, supposita justa causa, v. g. ad redimendam vexationem, importunas preces, inimicitias &c. Quippe nullus tenetur ex jure nature alteri relinquere bona sua, sed potest de eis validè & invalidè disponere, sicut potest aliter eas consumere, si velit. Similiter, lex irritans contractum, factum à minore, non obligat ipsum in conscientia; cujus signum est, quia potest illum juramento confirmare, quod non posset, si esset peccatum, & sic de aliis. Ergo datur lex purè irritans actum. Et quid ni impedimentum dirimens Matrimonium sit talis lex, quæ quidem irritet Matrimonium, sed non prohibeat?

Datur lex purè irritans.

227. *Duo signa ad dignoscendam prohi-*

Audi Suarium lib 5. de Legibus c. 20. n. 5. ubi duo signa præbet ad dignoscendam prohi-

bitionem; unum, inquit, est, quando actus ex vi sui objecti & nature talis est, ut velle illum facere, quando validè fieri non potest, turpe sit, & contra rectam rationem. Quod maxime videtur contingere in materia Religionis, & in actibus sacris, & in materia justitiæ; nam efficere actionem sacram modo irritum, & invalido sacrilegium est; quia est contra reverentiam debitam rei sacræ, ut facere Sacramentum irritum, & sine debita forma & materia.

Et hæc ratio, etiam si Concilium Tridentinum expressè non prohibuisset, sed tantum irritasset Matrimonium, factum sine Parocho & testibus, esset grave peccatum, illud sic contrahere: quia esset contra reverentiam Sacramenti, idemque est de quolibet alio Matrimonio, contracto cum impedimento irritante, & de professione in Religione facta, omisâ formâ, seu conditionibus ab Ecclesia requisitis ad valorem ejus.

Idem videre est in materia justitiæ: nam electionem facere prætermisâ substantiali formâ, grave peccatum est, quia necessariò involvit injustitiam; & idè graviter punitur in Trident. sess. 25. c. 6. de Regular. Idem est, quoties quis ex officio tenetur facere actum; nam consequenter tenetur facere validum, & idè prætermittendo debitam formam, contra justitiam faciet; ut si judex proferendo sententiam substantiales circumstantias omittat, & sic de aliis. Hactenus Suarez. Benè ad nostrum propositum.

Et occurrens cuidam objectioni n. 6. scribit in hæc verba: Videri autem potest hæc obligatio in hujusmodi casibus, non provenire propriè ac formaliter ex lege positiva, sed esse de jure naturali; quamvis non resultet, nisi positâ institutione talis formæ, quam invenit lex positiva; sicut profanatio calicis consecrati, sacrilegium est contra legem naturalem, licet supponat consecrationem ex positiva institutione.

Sed licet verum sit, tale peccatum esse contra legem naturalem, etiam est contra legem positivam: nam eo ipso, quod præsumit talem formam in tali materia, constituit in illa medium justitiæ, vel religionis; & idè qui debitam formam prætermittit, etiam legem humanam violat; quia lex illa instituendo talem formam, ponit illam, ut necessariam ad honestatem, & consequenter prohibet actum, sine illa factum; sicut lex, quæ taxat pretium rei, necessariò prohibet carius vendere, etiam si verbis, formaliter prohibentibus, id non explicaret. Ita Suarez de primo signo.

Alterum est, quando prohibitio actus, aliter facti, ponitur in lege, & additur irritatio: nam tunc lex illa continet præceptum negativum, ratione cujus obligat ad vitandum seu non intendendum talem actum. Quod interdum fit directè prohibendo, ut patet in Concil. Trident. sess. 24. de Reform. Matr. c. 7. ubi primò ponitur prohibitio Matrimonij, & postea additur irritatio; imò & poena statuitur iis, qui taliter contraxerint. Sic etiam in eod. Concil. sess. 25. c. 15. de Regular. prius prohibetur fieri Professio antè

condam prohibitionem, ex Suar. Prim.

Est Trid. tantum irritasset Matr. eland. adhuc foret mortale istud contrahere.

228. *Electioem facere invalidam est grave peccatum.*

Occurritur cuidam objectioni.

229. *An tale peccatum sit contra legem positivam.*

230. *Secundum signum prohibitionis.*

expl-

expletum tempus Professionis, vel ætatis, & deinde ea irritatur. Possent plura de hac materia dicere, sed non sunt præsentis loci. Videri potest Suarius loco jam citato, & alibi.

231. Quomodo dicitur, si lex pure irritans a lege sunt prohibente.

Breviter tantum dico: ad discernendum, an lex sit pure irritans, an verò simul prohibens; respiciendum est primò ad verba legis, an dirigantur ad personam præcipiendo vel prohibendo, an autem immediatè versentur circà actionem seu contractum, illum qualificando vel infirmando; nam priores leges ex vi suæ formæ præcipiunt, & consequenter obligant; posteriores verò non prohibent actum ex vi talium verborum, licet irritent illum in favorem alicujus, nisi aliundè ex materia, fine, vel circumstantiis contrarium colligi possit.

Et idèò videndum secundò; an materia legis ordinetur ad bonum publicum vel privatum; & utrùm ad talem finem non solum irritatio, sed etiam prohibitio expediat. Tertio; an irritatio imponatur in penam ejusdem actus; tunc enim ordinariè actum prohibet: ut lex irritans collationem beneficij per confidentiam: itemque irritans electionem Religiosi ad Episcopatum, acceptatum sine licentia Prælati. Sic etiam turpia legata, dum irritantur in odium scribentis, simul prohibentur, vel saltem prohibita supponuntur.

232. Impedimenta dirimentia Matrim. simul prohibent.

Ex his quilibet Theologus festinè cognoscet, impedimenta dirimentia Matrimonium, simul id ipsum prohibere, adedque ad minus unum peccatum mortale committere, qui cum tali impedimento contrahit; quæ est, sicut antea dixi, concurs DD. sententia, quando id fit sine rationabili causa. Quod addo; quia ut habet ultima pars Conclus. ; metus potest excusare ab omni peccato.

233. An contrahens cum impedimento dirimentis committit duplex peccatum? Negat Sanchez.

Præcipua autem difficultas hujus loci est; utrùm sit duplex malitia mortalis. Negat Sanchez sup. disp. 5. n. 1. existimans probabilius, quod ultra culpam transgressionis juris naturalis aut Ecclesiastici, non reperitur sacrilegium irrationis Sacramenti Matrimonij. Quippe, inquit, cætera Sacramenta habent jure Divino præscriptam materiam & formam certam ac determinatam, & solam Sacramenti rationem subeunt; ac proinde materia & forma non possunt adhiberi, quin sint ex se materia ac forma Sacramenti; quare si sit indebitus usus, ita ut Sacramentum irritetur, est sacrilegium.

Contrahens non facit Sacramentum irritum, sed jus naturalis, aut Ecclesiasticum.

At Matrimonium, ultra Sacramenti rationem, est contractus quidam naturalis, nec habet præscriptam materiam & formam determinatam, sed consensus contrahentium legitimos, verbis, nutibus, aut literis, aut per procuratorem expressos: unde cum, Ecclesià aut jure naturali irritante consensus inter aliquos, ij Matrimonio copulantur, non ipsi irritum Sacramentum efficiunt, quantum enim ex se est, validè contrahunt; sed jus Ecclesiasticum aut naturale statuens id impedimentum, illud irritat.

Quà ratione cum aliquibus DD. excusavimus à culpa sacrilegij, inuentem Matrimonium ob metum viri constantis, quàmvis sciret id esse irritum. Quod in nullo alio Sacramento reperitur.

Nec id mirum esse debet, cum ea ratione, quod Matrimonium contractus sit, multa alia specialia habeat, aliena ab aliorum Sacramentorum natura, ut posse ab Ecclesià irritari, contrahi in absentia per procuratorem &c. Hucusque Sanchez pro sua sententia, citans solum Petrum de Ledesma de Matr. q. 50. a. 1. diffic. 3. post 2. conclus. ubi ait, non esse improbableem, solam unam malitiam transgressionis præcepti reperiri.

234. Per. de Ledesma docet, hanc opinionem non esse improbabilem.

Porrò ut id non esset improbableem, multò tamen probabilius judicamus, etiam malitiam sacrilegij posse reperiri, prout docet Coninck disp. 30. n. 18. dicens: Verosimilius est, sponte ita (id est, cum impedimento dirimente) contrahentes, committere duplex peccatum. De inobedientia per se patet, & omnes admittunt. De injuria Sacramenti probatur; quia profanant ritus ac nomen Sacramenti, iisque abutuntur ad nequitiam honesto nomine velandam: quod Sacramento omninò injuriosum est.

Probabilius est, etiam malitiam sacrilegij posse reperiri, ex Coninck.

Quod maximè verum est, quando in facie Ecclesiæ contrahunt. Si enim privatim contrahant, etiam ubi Trid. non est receptum, sæpe ab hoc peccato possunt excusari; eò quod verè non intendant aut Matrimonium inire, aut Sacramentum suscipere; cum sciant utrumque esse impossibile.

235. Dum privatim contrahitur sacrilegium abest.

Nec etiam intendunt hujus susceptionem simulare, sicut cum publicè contrahunt, cum hoc illis inutile sit; sed solum intendunt profanum inire contractum, se mutuo obligando ad fidem instar conjugum in mutuo corporum usu servandam: nisi fortè unus alteri persuaderet, se posse verum Matrimonium ita contrahere; tunc enim peccaret contra reverentiam Sacramenti, quod alter hic & nunc se credit suscipere.

Adde; si ordinent contractum ad copulam, quod communiter faciunt, peccare præterea contra castitatem, ut per se patet. Ita Coninck.

Potest etiam adesse malitia luxuria.

Quem sequitur Averfa sup. sect. 5. §. de impedimentis dirimentibus: Quia, inquit, culpa transgressionis contra legem irritantem, communis esset etiam Paganis, contrahere tentantibus cum aliquo impedimento dirimente, sive sumpto ex jure naturali, sive imposto ex jure positivo sui Principis. At fideles, qui sciunt, Matrimonium apud nos elevatum esse ad statum Sacramenti, & sciunt se cum impedimento dirimente reddere nullum & irritum Sacramentum, videntur ex hac etiam parte delinquere.

236. Idem docet Averfa.

Et hæc irritatio reverè cadit, non solum super rationem contractus, sed concomitanter etiam super rationem Sacramenti. Et lex quidem irritans lata est ab Ecclesià: sed ut in facto ita contrahatur Matrimonium, quod sit nullum & irritum, provenit & fit ab ipsis contrahentibus, qui cum tali impedimento, & contra talem legem contrahere tentant. Hæc ille.

Ipsi contrahentes faciunt Sacramentum irritum, & tunc.

Sicuti si quis baptizaret cum vino, lex quidem irritans talem Baptismum, lata est à Christo, qui instituit pro materia essentiali aquam; sed ut in facto ita baptizetur, quod Baptismus sit irritum.

Sicuti quod baptizatur cum vino facit Baptismum irritum.

fit nullus & irritus, provenit ab ipso baptizante, qui cum vino contra institutionem Christi tenet baptizare.

237. *Objectioni occurrit.* Nec obstat: quod hac ratione excusamus à culpa sacrilegij, ineuntem Matrimonium irritum ex gravi metu; quippe multa sunt, quæ in necessitate excusantur ab irreverentia Sacramenti; secus tamen, iudicio omnium DD. extra necessitatem. Obvia sunt in hoc nostro Opere, & idè illis recensendis non immoror.

Necessitas excusatur ab irreverentia Igitur non rectè sequitur; in necessitate ob gravem metum vel aliam similem causam contrahere Matrimonium cum impedimento dirimente licet absque peccato irreverentiæ, imò etiam inobedientiæ; ergò similiter id licet, saltem sine peccato irreverentiæ, extra necessitatem.

238. *Ratio.* Enimverò in necessitate omnes iudicant, talem non velle conficere Sacramentum; imò neque contractum; sed solum exterius velle proferre verba contractus, cum animo faciendi totum, quod potest facere, de quo alibi latius egimus. At verò extra necessitatem, quando ita contrahitur in facie Ecclesiæ, omnes iudicant, talem velle verè conficere Sacramentum, & contractum Matrimonij, cum tamen minimè illa efficiat; atque ita abutitur signo Sacramentali, sive eo signo, quod hic & nunc existimatur Sacramentale.

Confirmatio ab alijs Sacramentis. Et sanè etiam in alijs Sacramentis verba Sacramentalia habent significationem distinctam à significatione Sacramentali: quis autem idè docet, quempiam posse usurpare illa verba extra necessitatem, tamquam non Sacramentalia, ubi & quando homines iudicant, esse Sacramentalia? Nemo hætenus ausus fuit id asserere, quod sciam; quàmvis nonnulli doceant, ut suo loco vidimus, licitum esse sic baptizare, vel absolvere in necessitate, v. g. ad evadendam mortem, ab extrinseco intentatam, citrà tamen contemptum Religionis. Quod addo; quia si in contemptum Religionis seu odium fidei, liquet profectò, id esse illicitum, ut suo loco diffusius probavimus.

239. *Simulatio Sacramentis extra necessitatem est sacrilegium.* Ad minus ergò in proposito casu est fictio sive simulatio Sacramenti, quæ extra necessitatem videtur esse sacrilegium, id est, peccatum contra reverentiam Sacramenti.

Metus excusatur. Atque ex his satis patet ultima pars Conclus. de qua egimus superiori parte hujus Operis Sect. 7. ubi de Metu irritante Matrimonium. Videantur ibi dicta, maxime Conclus. 10. in qua ostenditur, Matrimonium invalidè contractum propter metum, non effici validum per copulam, ex eodem metu subsecutam; adeoque semper copulam esse illicitam, juxtà illam sententiam, quàmvis liceat irritè contrahere.

240. *Obiectio solvitur ex Sanchez.* Nec obstat (inquit Sanchez sup. n. 4. ubi docet ultimam partem nostræ Conclus.) si dicas, duo in hoc eventu concurrere impedimenta dirimentia, alterum metus, alterum illius impedimenti dirimentis, v. g. consanguinitatis: quia tantum obstat valori Matrimonij unum, ac duo impedimenta; & rationes id probantes, quando

adeit solus metus, æquè probant interveniente alio impedimento. Cum in utroque casu sit legitima causa excusans ille metus; nec contrahentes irritent Matrimonium, sed alio jure irritum sit. Hæc ille.

Atque ut etiam contrahentes quodammodo irritarent, ut sup. ostendimus, equidem sic irritandi, causa sufficiens est metus.

Si inferas: ergò etiam consummatio Matrimonij, initi ex metu, cum impedimento Ecclesiastico consanguinitatis, excusari poterit probabiliter à culpa lethali fornicationis, quia sic potest excusari consummatio Matrimonij initi ex gravi metu, præciso alio impedimento.

Respondet Sanchez sup. neg. consequentiam. Et ratio est; quia licèt, regulariter loquendo, lex Ecclesiastica non obliget cum vitæ discrimine: at exceptio communis DD. est, quando ea lex valdè expediret ad bonum commune tuendum; hujusmodi autem sunt leges dirimentes Matrimonia in aliquibus casibus, ut usus Ecclesiæ testatur. Nemo enim auderet dicere, validum effici copulâ Matrimonium, metu gravi initum, & consummatum, absque Parocho & testibus, cum tamen lex illud irritans sit merè Ecclesiastica. Quoniam si metus efficeret, ut valida essent hujusmodi Matrimonia, cum impedimento dirimente inita, & consummata, facilis pateret via, ea impedimenta contemnendi, inculso eo metu.

Nec obstat simile adductum de metu; quia probabilitas opinionis, afferentis Matrimonium, metu gravi initum, & consummatum, esse validum, non eo fundamento innititur, quòd cum eo discrimine non obliget lex Ecclesiastica; sed quia solus metus cadens in virum constantem, irritat Matrimonium, qualis non est, cogens Matrimonium contrahere & simul consummare. Hæc ille.

Quæ, ut patet, non habent locum in præsentia casu, in quo semper manet impedimentum dirimens consanguinitatis, quocumque metu interveniente, etiam in ipsa consummatione. Vel ergò dicendum est legem Ecclesiasticam irritantem Matrimonium inter consanguineos cessare in illis circumstantijs, quando scilicet metu mortis cogitur consanguineus ad consummationem Matrimonij, quod nemo hætenus dixit, vel affirmandum omninò, copulam subsecutam ex tali metu, esse fornicariam; ac proinde potiùs moriendum, quàm consummandum ejusmodi Matrimonium.

Quia (inquit Coninck sup. n. 20.) etsi metus gravis tales excuset ab observatione præcepti Ecclesiastici, tamen non efficit eos habiles ad contrahendum. Sicut etsi excommunicatum non toleratum, excuset metus mortis, ne peccet exercendo aliquos actus jurisdictionis; non tamen efficit ut hi sint validi, quia non reddit ei usum jurisdictionis, quo privatus est. Similiter invincibilis ignorantia, excusat à peccato agentem contra quamvis legem irritantem; & tamen nullo modo efficit, ut actus sit validus; quia non reddit ignorantem capacitatem, quam lex ei abstulit. Quàmvis igitur Ecclesiæ, suâ prohibitione

241. *Metus non excusatur à fornicatione consummationem Matrimonij initi ex metu, cum alio impedimento, ex Sanchez.*

242. *Resp. ad arg. in contrarium.*

Metus non facit licitam consummationem Matrimonij inter consanguineos.

243. *Probatum ex Regio.*

Ignorantia invincibilis excusatur à peccato, et tamen non efficitur validum.

tione non possit efficere, ut eam omninò ignorant, aut gravi metu coacti, contra eam agendo, peccent; potest tamen etiam tales efficere inhabiles, ad aliquid agendum, idque merito facit. Nam etsi inde quibusdam in particulari gravia incommoda accidant; tamen per accidens est, nec ita frequens, & graviora sequerentur incommoda, si hoc non faceret. Hæc ille.

Sed nunquid copula illa fornicaria ex eo impedimento accipit specialem malitiam in confessione specialiter explicandam? Pro resolutione erit.

CONCLUSIO VII.

Aliquando copula illicita ex conjunctione cum impedimento dirimente specialem contrahit malitiam: aliquando non.

244. Quomodo copula fornicaria ex impedimento contrahat specialem malitiam, ex Sanchez.

Rogat hic aliquis: quando contrahat specialem malitiam? Respondet Sanchez sup. n. 7. quando Ecclesia interdicat Matrimonium ob speciale motivum alicujus virtutis, quod spectat, idque invenitur etiam in copula illicita. Quia tunc militat eadem ratio prohibitionis, proinde eadem malitia reperitur in utraque copula.

245. Objec. 10.

Si dixeris: ratio prohibitionis non est ipsa prohibitio, & potuit Ecclesia velle propter illam rationem prohibere copulam licitam, tamquam perpetuò quodammodo permansuram, non autem copulam illicitam, tamquam actum transeuntem.

Solvitur.

Respondeo: ex ratione legis colligitur mens Legislatoris; & quamvis Ecclesia absolute potuisset unam copulam prohibere, & non aliam; haud equidem ordinate id fecisset; quia quod aliunde illicitum est, & in quo invenitur eadem ratio, potiori jure debet prohiberi, quam illud, quod alioqui foret licitum, ne ex malitia reportetur commodum. Cui hæc solutio non satisfacit, querat meliorem.

246. Copula inter consanguineos in 2. & ulterioribus gradibus est incestus propter impedimentum. Probatur.

Interim Ecclesiam voluisse utramque prohibere, quod indubiè potuit velle, manifestè apparet in consanguinitate; nullà enim alià ratione accessus ad consanguineam in secundo, & ulterioribus gradibus, usque ad quartum est incestus, adeoque species distincta luxuriæ, nisi quia Ecclesia in iis gradibus Matrimonium dirimit, ut usus Ecclesiæ, & omnium sententia docet. Nulla enim extat specialis prohibitio copulæ inter consanguineos, sed prohibitio Matrimonij inter illos, facta ab Ecclesia, constituit diversam fornicationis speciem, necessariò confitendam.

247. Confirmatur ex Sanchez.

Et confirmatur (inquit Sanchez sup. n. 6.) quia sublata Matrimonij prohibitionem inter aliquos consanguineos, sive dispensatione speciali Pontificis, sive derogatione legis dirimentis in illo gradu, jam amplius coitus in illo gradu non est incestus: unde rectè Cajetanus Sum. verb.

Cajetanus.

Incestus, in initio, ait, incestum esse commixtionem veneream inter consanguineos vel affines absque dispensatione Matrimoniali. Tota ergò specialis malitia hujus concubitus confurgit ex prohibitionem Matrimonij. Et subindè idem videtur dicendum in alia copula illicita inter eos, qui quovis alio impedimento dirimenti laborant, ad ineundum inter se Matrimonium, quando ratio prohibitionis copulæ licitæ seu Matrimonialis, reperitur quoque in copula fornicaria.

Et confirmatur amplius; quia quoties malitia specifica copulæ illicitæ non pendet, nec consequitur ex Matrimonij prohibitionem, eâ sublata manet adhuc malitia illa; ut si cum habente votum simplex, aut solemne castitatis, dispensetur ad solum Matrimonium, quæcumque copula illicita, erit perinde sacrilega contra votum, ac si dispensatio non esset. Cum ergo contrarium reperiamus in consanguinitatis & affinitatis, cognationis spiritualis ac legalis, publicæque honestatis, disparitatis cultus impedimentis dirimentibus; iis enim sublatis per dispensationem, cessat specifica malitia copulæ; manifestè convincitur, eam oriri ex speciali Matrimonij prohibitionem; & subindè hanc constituitur in copula illicita diversam fornicationis speciem. Hæc ille.

Restat tantum, ut ostendamus speciale motivum virtutis, quod spectavit Ecclesia in constitutione eorum impedimentorum, etiam inveniri in copula illicita.

Concors itaque DD. sententia est, circumstantiam incestus diversam esse specie à simplici fornicatione, & necessariò explicandam in Confessione. Est autem incestus, sicut sup. dictum fuit ex Cajet. Commixtio venerea inter consanguineos & affines absque dispensatione Matrimoniali.

Et ratio hujus sententiæ est; quia Ecclesia dirimens Matrimonium inter consanguineos, observantiam debitam inter illos spectavit, & similiter dum dirimit inter affines. Quod motivum invenitur etiam in copula inter illos fornicaria. Quare prohibito Matrimonio inter illos, censetur subindè prohibita copula, & translata in aliam deformitatis speciem, videlicet incestus.

Idem ostenditur in impedimento cognationis spiritualis. Quia reverentia Sacramenti, ex quo cognatio hæc originem duxit, & observantia debita cognationi huic, quæ assimilatur consanguinitati, quæ sunt spectata ab Ecclesia, quod hæc Matrimonia, cum his impedimentis inita, irritaret, habent etiam locum in copula fornicaria inter spiritualiter conjunctos. Violatur enim reverentia debita Sacramento, & observantia debita conjunctioni illi. Hinc D. Tho. 2. 2. q. 154. a. 10. ad 2. Si aliquis (inquit) abutatur personâ, conjunctâ sibi secundum spirituales cognationem, committit sacrilegium ad modum incestus. Sacrilegium quidem, quia ob Sacramenti reverentiam ea copula interdicta est: ad modum autem incestus, quoniam assimilatur violationi consanguinitatis.

248. Amplius confirmatur.

249. Circumstantia incestus est diversa specie à simplici fornicatione.

250. Ad incestum reduci potest copula inter cognatos spirituales.

Quid